



1

A FOST ODATĂ

Noaptea respira în locuință ca un animal întunecat. Ticăitul unui ceas. Scârțâitul dușumelei când ieși din cameră – totul se îneca în liniștea de aici. Dar Jacob iubea noaptea. Simțea întunericul ei pe piele ca o promisiune. Ca o mantie țesută din libertate și primejdie.

Afară, luminile puternice ale orașului făceau să pălească stelele; întreaga locuință era îmbâcsită de tristețea mamei sale. Ea nu s-a trezit când Jacob s-a strecurat în cameră și a deschis sertarul noptierei. Cheia se afla lângă somnifere. Metalul rece i s-a mulat în palmă când a ieșit pe coridorul întunecos.



În camera fratelui său, lumina era aprinsă, ca de obicei. Will se temea de întuneric. Jacob se asigură că doarme adânc, înainte de a descuia ușa de la biroul tatălui. Maică-sa nu mai intrase acolo de când el dispăruse, dar nu era prima oară că Jacob se furișă înăuntru, ca să caute răspunsurile pe care ea nu voia să i le dea.

Totul arăta de parcă John Reckless ar fi stat la masa de scris cu o oră, nu cu mai bine de un an în urmă. Flanela de lână pe care o purta de obicei atârna pe spătarul scaunului și, lângă calendarul ce arăta săptămânile unui an trecut, un plic de ceai folosit se uscaser pe o farfurie.

*Întoarce-te!* scrisese Jacob cu degetul pe geamul aburit, pe tăblia mesei plină de praf și pe geamurile dulapului în care se aflau încă pistoalele vechi colecționate de tatăl său. Dar camera era tăcută și goală, el avea doisprezece ani și nu mai avea tată. Jacob izbi cu piciorul sertarele prin care căutase degeaba nopți de-a rândul, smulse cu furie mută cărți și ziare din rafturi și rupse sforile de la avioanele care atârnau deasupra biroului, rușinându-se de mândria cu care pe vremuri avusese voie să vopsească unul cu lac roșu.

*Întoarce-te!* ar fi vrut să strige spre străzi, râuri de lumină printre blocurile cu șapte etaje, și spre miile de ferestre care decupau în noapte pătrate de lumină.

Dintr-o carte despre motoare de avioane căzu o foaie și Jacob o ridică, crezând că scrisul de pe ea e al tatălui. Dar își dădu repede seama că se înșelase. Simboluri și ecuații,

desenul unui păun, soarele, două luni. Nimic nu avea sens. Doar o propoziție, pe dos:

OGLINDA NU SE DESCHIDE DECÂT PENTRU CEL CARE NU SE VEDE PE SINE.

Se întoarse și propria-i imagine din oglindă răspunse privirii lui.

Oglinda. Își amintea de ziua în care tatăl său a pus-o pe perete. Atârna între rafturi ca un ochi strălucitor. Un abis de sticlă, în care se reflectau contorsionate toate lucrurile lăsate de John Reckless în urma lui: biroul, vechile pistoale, cărțile – și fiul său cel mare.

Sticla nu era netedă, abia dacă te puteai recunoaște în ea, și era mai întunecată decât alte oglinzi, dar trandafirii cățărători de pe rama de argint păreau așa de reali, de parcă ar fi putut să se ofilească dintr-o clipă în alta.

OGLINDA NU SE DESCHIDE DECÂT PENTRU CINE NU SE VEDE PE SINE.

Jacob închise ochii.

Întoarse spatele oglinzii.

Pipăi rama căutând o broască sau un zăvor. Nimic.

Continuă să privească, dar nu-și vedea decât propria-i față.

Îi trebui ceva timp până să înțeleagă.

Palma lui nu era suficient de mare cât să acopere imaginea distorsionată a chipului său, dar sticla i se lipi de degete de parcă numai asta ar fi așteptat; brusc, spațiul pe care-l

vedea în spatele chipului său din oglindă nu mai semăna deloc cu camera tatălui său.

Jacob se întoarse.

Prin două ferestre înguste lumina lunii cădea pe niște ziduri cenușii, iar picioarele sale desculțe stăteau pe o dușumea de scânduri, acoperită cu coji de ghindă și oase de pasăre roase. Încăperea era mai mare decât biroul tatălui său și de grinzile din tavan atârnavă pânze de păianjen ca niște perdele.

Unde se afla oare? Când se apropie de fereastră lumina lunii îi picta pete pe piele. Pe pervazul zgrunțuros găsi fulgi plini de sânge și undeva jos vedea ziduri arse și dealuri negre, unde mai licăreau câteva lumini rătăcite. Era într-un turn. Dispăruseră marea de case și străzile luminate. Dispăruse tot ce știa, iar printre stele se vedeau două luni – cea mai mică era roșie ca o monedă ruginită.

Jacob se uită din nou în oglindă și-și văzu frica din privire. Dar frica era un sentiment care-i plăcuse întotdeauna. Îl atrăgea în locuri întunecate, pe uși interzise, departe de sine însuși. Reușea să-i înece chiar și dorul de tatăl său.

În zidurile cenușii nu exista nicio ușă, doar un chepeng în podea. Ridicând capacul văzu resturile unei scări arse care dispăreau în întuneric și, pentru câteva clipe, i se păru că vede un omuleț urcând treptele. Dar un răcâit îl făcu să se întoarcă.

Pânze de păianjen căzură peste el și ceva îi sări pe ceafă cu un mârâit răgușit. Făcea ca un animal, dar fața schimonosită, care-și dezvelise dinții ca să-l muște de beregată, era palidă și zbârcită, o față de om bătrân. Era mult mai mic decât Jacob și slab ca o lăcustă. Hainele păreau făcute din pânză de păianjen, părul cărunt îi atârna până la șold și, când Jacob îl apucă de gâtul subțire, își înfipse adânc dinții galbeni în brațul lui. Cu un strigăt îl scutură de pe umăr și se îndreptă împleticindu-se spre oglindă. Omul-păianjen se ridică în picioare și se năpusti spre el, lingându-și de pe buze sângele lui Jacob, dar înainte să-l ajungă, Jacob acoperi cu palma fața sa speriată din oglindă. Făptura scheletică dispăru, la fel și zidurile cenușii, iar în spatele lui era din nou biroul tatălui său.

— Jacob?

Abia auzi vocea fratelui, așa de tare îi bătea inima. Trase aer în piept și se retrase din fața oglinzii.

— Jake, ești aici?

Își trase mâneca peste mâna mușcată și deschise ușa.

Will îl privea cu ochii dilatați de frică. Avusese iar coșmaruri. Frățiorul. Se ținea după el ca un cățeluș și Jacob îl proteja în curtea școlii și în parc. Uneori chiar era în stare să-i ierte și că mama lor îl iubea mai mult ca pe el.

— A spus mama că n-avem voie să intrăm aici.

— Și de când fac eu ce spune mama? Dacă mă părăști, nu te mai iau niciodată în parc.

Simțea în ceafă o răcoare de gheață venind dinspre oglindă. Will se uită pe lângă el în cameră, dar lăsă capul jos când fratele mai mare trase ușa după el. Will era grijuliu acolo unde fratele său era imprudent, blând unde el era coleric, liniștit când el era agitat. Când Jacob îl luă de mână, Will văzu sângele pe degete și-l privi întrebător, dar Jacob îl duse în camera lui fără un cuvânt.

Ceea ce îi arătase oglinda rămânea doar al lui. Numai al lui.



2

DUPĂ DOISPREZECE ANI

**S**oarele se înălțase peste zidurile castelului ruinat, dar Will dormea încă, epuizat de durerile care îl chinuiau de câteva zile.

*Ai făcut o greșală, Jacob, după toți anii în care ai fost atent.*

Jakob se ridică și-l înveli pe Will cu mantaua lui.

După toții ani în care putuse să spună despre o lume întreagă că e a lui. Toți anii aceia în care tărâmul străin devenise adevărata lui casă. S-a isprăvit. Jakob începuse deja de la cincisprezece ani să dispară cu săptămânile în spatele oglinzii. La șaisprezece, nici măcar nu mai număra lunile și, cu toate astea,



reuşise să-şi păstreze secretul. Până într-o zi când s-a pri-pit. *Încetează, Jacob, nu se mai poate schimba nimic.*

Zgârieturile de pe gâtul fratelui său aproape că se vindecaseră, dar pe brațul stâng, de la cot în jos, se vedea deja piatra. Vinişoarele albastrui ajungeau până la mână şi pielea lucea ca marmura lustruită.

*Doar o greşeală.*

Jacob se sprijini de unul dintre stâlpii afumaţi şi se uită în sus, spre turnul în care se afla oglinda. Nu trecuse niciodată prin ea fără să se asigure că mamă-sa şi Will dormeau. Dar, de la moartea ei, de partea cealaltă nu mai era decât o cameră goală şi el de abia aştepta să pună iar palma pe sticla neagră şi să plece. Cât mai departe.

*Nerăbdare, Jacob. Spune-i pe nume. Una dintre însuşirile tale cele mai conturate.*

Vedea mereu faţa lui Will apărând în oglindă în spatele lui, deformată de sticla neagră.

— *Unde vrei să te duci, Jacob?*

O excursie la Boston, o călătorie prin Europa, de-a lungul anilor găsisse mereu pretexte. Jacob era un mincinos plin de imaginaţie, cum fusese şi tatăl său. Dar de data asta pusese palma pe sticla oglinzii şi fireşte că Will l-a imitat.

Frăţiorul.

— *Deja miroase ca ei.*

Vulpe ieşi din umbra zidurilor dărăpănate. Blana ei era roşie, de parcă toamna însăşi ar fi pictat-o. Pe un picior

din spate se mai vedeau încă cicatricile lăsate de capcană. Trecuseră cinci ani de când Jacob o eliberase și de-atunci nu mai plecase de lângă el. Îl păzea în somn, îl avertiza de pericole pe care simțurile amorțite ale omului nu le anticipau și-i dădea sfaturi de care făcea bine să asculte.

*O greșeală.*

Jacob intră pe poarta unde în balamale contorsionate se mai vedeau resturile carbonizate din vechiul portal al castelului. În fața scărilor, un spiriduș aduna ghinde de pe treptele sparte. O tuli când văzu umbra lui Jacob. Avea nasul ascuțit și ochii roșii, și purtau pantaloni și cămăși croite din haine furate de la oameni. Ruinele erau pline de spiriduși.

— Trimite-l înapoi! Doar nu de asta am venit aici!

Nu puteai să nu auzi nerăbdarea din vocea Vulpii.

Dar Jacob clătină din cap.

— Am greșit, aducându-l aici. Dar dincolo nu există nimic care să-l poată ajuta.

Jacob îi povestise Vulpii despre lumea din care venise, dar pe ea n-o prea interesa. Îi era de-ajuns ce știa: că era un loc în care el dispărea prea des și de unde se întorcea urmărit de amintiri ca de niște umbre.

— Și ce crezi că o să se întâmple cu el aici?

Vulpe nu o rostea clar, dar Jacob știa la ce se gândește. Pe tărâmul acesta, tații își omorau copiii de îndată ce descopereau piatra pe pielea lor.

Se uită în jos, spre acoperișurile roșii care se pierdeau în lumina crepusculară, la poalele dealului. În Schwanstein se aprindeau primele lumini. Din depărtare, orașul arăta ca o panoramă din acelea de pe cutiile de turtă dulce, dar de câțiva ani șinele de cale ferată străbăteau dealul din spatele lui și din coșurile fabricilor un fum cenușiu urca spre cerul întunecat. Lumea din spatele oglinzii voia să ajungă matură. Însă carnea de piatră care creștea în corpul fratelui său nu fusese provocată de războaiele mecanice sau de alte cuceriri moderne, ci de vechea vrajă, care se adăpostea în dealurile și pădurile ei.

Un corb auriu se lăsă pe gresia spartă. Jacob îl ușui, înainte să-l blesteme pe Will cu unul dintre blestemele sale negre.

Fratele său gemu în somn. Pielea de om nu se lăsa dată cu una, cu două din fața pietrei și Jacob îi simțea durerea ca și cum ar fi fost a lui. Se întorsese din când în când în lumea cealaltă, numai din dragoste pentru fratele său, deși vizitele sale se răreau de la an la an. Mama lui plângea și îl amenința cu asistența socială, fără să bănuiască unde dispărea, dar Will îl îmbrățișa și îl întreba ce-i adusesese. Pantofi de gnom, tichia unui Degețel, un nasture din sticlă de spiriduș, o bucată din pielea solzoasă a unui duh al apei; Will ascundea lucrurile aduse de Jacob sub pat și credea că poveștile pe care i le spunea despre ele erau basme pe care le inventa numai pentru el.

Acum aflase că toate erau adevărate.

Jacob aşternu haina sa peste braţul desfigurat. Pe cer se vedeau ambele luni.

— Ai grijă de el, Vulpe, zise ridicându-se. Mă întorc curând.

— Unde te duci? Jacob!

Vulpe se proţăpi în faţa lui.

— Nu-l mai poate ajuta nimeni!

— O să vedem!

O împinse la o parte.

— Ai grijă să nu se ducă în turn.

Vulpe îl privi cum se îndepărtează, coborând scările. Singurele urme de încălţări de pe treptele acoperite de muşchi erau ale lui. Pe acolo nu mai călca niciun om. Se spunea că ruina este blestemată şi Jacob auzise deja zeci de poveşti despre decăderea ei. Dar, deşi trecuseră atâţia ani, tot nu ştia cine lăsase oglinda în turn. Cum nu aflase nici unde dispăruse tatăl său.

Un Degeţel îi sări în ceafă. Jacob reuşi să-l înhaţe înainte să-i smulgă medalionul de la gât. Altă dată s-ar fi luat după micul hoţoman. Degeţei strângeau comori considerabile în scorburile în care locuiau. Dar pierduse deja prea mult timp.

*O greşală, Jacob.*

O să-l vindece. Dar cuvintele Vulpii îl urmăreau în timp ce cobora costişa.